

A man with glasses and a dark suit stands in a dense, sun-dappled forest. The background is filled with tall trees and lush green foliage, creating a serene and natural atmosphere. The lighting is soft, with sunlight filtering through the leaves.

ALFRĒDS KALNIŅŠ

MOMENTS MUSICAUX

TOMS OSTROVSKIS, PIANO

ALFRĒDS KALNIŅŠ.
MOMENTS MUSICAUX / MUZIKĀLIE MIRKĻI
TOMS OSTROVSKIS, KLAVIERES / PIANO

Septiņi skaņdarbi / Sept morceaux / Seven Pieces (1913-1915) / 18:01

1. Pie drauga kapa - Emīla Dārziņa piemiņai / Auprès du tombeau d'un ami (A la memoire d'Emile Darsine) (1913) – Andantino, mesto / 3:08
2. Albuma lapiņa – Augustam Dombrovska kungam / Feuillet d'album (A monsieur Augusts Dombrovskis) (1913) – Con brio, jubiloso / 1:23
3. Rudeņa pievakarē / Soir d'automne (A monsieur Alexandre Sprenk-Laete) - Lugubre (1915) / 3:21
4. Muzikāls moments / Moment musicaux – Allegretto (1915) / 1:33
5. Muzikāls moments / Moment musicaux – Moderato, semplice (1915) / 2:12
6. Muzikāls moments / Moment musicaux – Allegro moderato (1915) / 1:07
7. Muzikāls moments / Moment musicaux – Rainim uz 30.VIII. 1915 / A monsieur Rainis, 30. VIII. 1915. – Allegro maestoso (1915) / 4:55

Septiņas poēmas / Sept poèmes / Seven Poems (1917) / 20:23

8. Allegretto, Re / D major / 1:45
9. Agitato ed appassionato, si / B minor / 2:08
10. Andantino, sol b/ G-flat major / 3:29
11. In modo di valse lente, fa #/ F-sharp minor / 4:00
12. Tranquillo, Fa #/ F-sharp major / 3:51
13. Moderato, do #/ C-sharp minor / 2:32
14. Leggiadro, La b/ A-flat major / 2:10

Četri kapričeto / Four Capriccietti (1946-1949) / 9:18

15. Vivo / 1:40
16. Piacevole / 2:21
17. Allegretto / 2:39
18. Allegro moderato, ma risoluto / 2:25

Trīs gabaliņi albumam "Jaunībai" / Three Small Pieces for the Album "For the Youth" (1949) / 5:24

19. Dziesmiņa / Little Song – Allegretto semplice / 1:29
20. Pie straupa / At a Brook – Presto / 0:43
21. Vecais koklētājs / The Old Kokle Player – Andantino / 3:03

TT 53:08

Ierakstīts Latvijas Radio 1. studijā / Recorded at the Latvian Radio Studio 1, January 2018

Recording producer and engineer: Modris Bērziņš
Piano technician: Arnis Mūrmanis
Booklet text: Toms Ostrovskis
English text: Toms Ostrovskis
Text editor: Ināra Jakubone
Design: Gundega Kalendra, Raugs.eu
Photos: Jānis Poriētis
Executive producer: Egils Šēfers

© © LMIC/SKANI 069, Jāzeps Vītols Latvijas Mūzikas akadēmija, 2018
booklet in English / buklets latviski
www.skani.lv

“I believe that unarmed truth and unconditional love will have the final word in reality. This is why right, temporarily defeated, is stronger than evil triumphant.”

/Martin Luther King Jr./

The cornerstone pieces of this album were created in difficult times – half of the country’s population lost in World War I, the battlefield moving forwards and backwards through Latvia, granting as if by miracle a brief period of independence to three small Baltic countries. The relentless waves of history crashing against one man from the small town of Cēsis, whose thoroughly Latvian roots proved to be surprisingly tenacious. He embraced the finest foreign influences but always remained true to his national legacy. Cultural values created by such men deserve to be cherished and honoured by their nations for a hundred years to come!

Latvian composer, organist, pianist and conductor Alfrēds Kalniņš (1879–1951) wandered far and wide during his life. Born in Cēsis, received first musical training in Cēsis and Riga, furthered his education in Saint Petersburg, he worked at the St. Nicholas Church in Pärnu (1903–1911) and the St. Anna Church in Liepāja (1911–1915), spent the war in Tartu (1915–1918), and then resided in Riga (1919–1927), working as the Arts Department Director of the Ministry of Education and acting as the chief conductor of the 6th National Song and Dance Festival (1926). He spent six years in New York as a choir conductor, freelance musician and teacher, returning to Riga in 1933 as a composer and organist and serving as the rector of the Latvian National Conservatory from 1944 to 1948.

Kalniņš was a true citizen of the world – he admired music by Anatoly Lyadov and Alexander Scriabin, adored Richard Strauss and profoundly respected Sergey Rachmaninov, listing him amongst his idols next to Modest Mussorgsky and Alexander Borodin. He defended Claude Debussy's music against small-minded locals and smiled condescendingly upon those who heard echoes of Schoenberg's style in Kalniņš' own pieces. In his articles, the intelligent, knowledgeable and refined musician expressed warm feelings towards simple evenings dedicated to folk songs and the folk music of all ethnic groups living in Latvia. After his studies in Saint Petersburg, however, a discernible turning point occurred in Kalniņš' philosophy and style. His childhood friend and creative "conscience", composer Emīls Dārziņš, observed the following: "He, who had until now stood apart from Latvians more than any other young musician, unexpectedly developed a sincere wish to become a true Latvian, to work for Latvians, to become a Latvian composer and to find his own, unique but very Latvian musical expression."

The oeuvre of Alfrēds Kalniņš – the most prolific Latvian composer of the early 20th century – consists of over 900 pieces. Known as the founder of the Latvian national opera genre, he also composed over 250 solo songs, many virtuosic organ pieces and wonderful choir music. However, music for piano weaves like a silver thread through his creative life. Kalniņš was an able keyboardist, but already before leaving for Saint Petersburg in 1897 he dismissed the idea of becoming a professional pianist like those "lion cubs that impress fearful listeners by thrusting their powerful claws into piano keys". Most of his opuses are lyrical miniatures that capture events and people of his time with truly remarkable expressivity and precision – in this respect Kalniņš is unique amongst his contemporaries.

The Seven Pieces (1913–1915) were composed in Kurzeme region. In 1913, Kalniņš suffered a prolonged illness and acquired an organic heart disease but never ceased to compose. While residing in scenic Grobiņa District, in a school located between a windmill and a forest, he composed the first act for his opera *Indulis and Ārija* with lyrics by Rainis (one of Latvia's greatest poets), several choir songs and also piano miniatures, including the Seven Pieces. The

first piece, *At a Friend's Grave*, is dedicated to the memory of Kalniņš' wise and devoted friend, composer Emīls Dārziņš. On May 15, 1913, Kalniņš performed this tragic and reflective miniature at the opening of Dārziņš' memorial. The uplifting and solemn *Album Page* was composed for the local patron of arts Augusts Dombrovskis, under whose leadership the *Vecmīlgrāvis* Culture Palace *Ziemeļblāzma* was completed and opened to the public in September 1913. This building eventually became one of the most significant centres for culture and education in Latvia. In 1915, probably recalling the dark evenings spent in Pärnu (Estonia), Kalniņš composed *Autumn Eve*, dedicating it to his friend, Estonian composer, musician and publicist Alexandre Sprenk-Laete. The intensity and structure of the harmonic progression here distinctly calls to mind Max Reger's music, which Kalniņš studied with great interest in the early 1900s. Four *Musical Moments* continue and conclude the cycle – the last of these colourful and expressive pieces is dedicated to Rainis on his 50th birthday. This *Musical Moment* distinctly illustrates the national character of Kalniņš' music and probably has a connection with the composer's visit to the house of the exiled Rainis and his wife, Aspazija, in Castagnola, Switzerland, in 1914, where the three great Latvian artists worked on the score of *Indulis and Ārija*.

Although composed shortly after the *Seven Pieces*, **the Seven Poems (1917–1918)** are considerably more complex. From 1915 to 1918, Kalniņš resided on the Russian side of the battlefield in Tartu (Estonia) as a refugee, in 1916 travelling across Russia and performing as an organist and accompanist. When he eventually returned to Liepāja, the notable Latvian writer Kārlis Skalbe commented on his first organ performance with the following words: "The seas were singing. Choirs of clouds, carried by storms, were singing in the silky infinity of the night. The treetops were singing in the wind, and flowers, too, coloured bright as the sun; a sweet resonance covered the land from one end to the other like the world's breath. And finally, the voiceless earth itself was unable to resist, joining the song with muted humming." The experiences of recent years had undoubtedly transformed the composer's worldview. Although the poems are not programmatic in their content, Kalniņš seems to be imbuing them with a great diversity of impressions. The set is opened by the *Allegretto* – short, light and reflectively folkish, harmonised in a fine manner. With its broad melodic line in the middle section and virtuosic, stormy left-hand part, the second Poem, in the parallel B minor, calls to mind Rachmaninov's *Etudes-tableaux*, much adored by Kalniņš. The accompanying harmonies of the G-flat major Poem seem to bear more meaning than its melodic organ-point – the outer sections reminisce upon more peaceful and beautiful times, whilst the *volante* middle section is an explosion of Kalniņš' creative energy, a flight *per aspera ad astra*. The F-sharp minor Poem continues the cycle – the smoky harmonies of the outer sections may reminisce on the composer's years in Saint Petersburg and his nightly lazing in the "music room" of Keen's Pub with Emīls Dārziņš and his Russian and Estonian friends. Fresh, Latvian choral intonations

shine briefly in this otherwise nonchalant and somewhat decadent music, while the midsection dance seems to recall the long-past times of Chopin, with a friendly nod to the overused harmonic canons of the waltz genre. The Poem in F-sharp major, for its part, in a very sincere way combines intrinsically Latvian melody with textures characteristic of Rachmaninov's music, calling to mind the 6th variation from his Chopin Variations, Op. 22. In the C-sharp minor Poem, Kalniņš uses one of his favourite techniques – the juxtaposition of two chords, forming a harmonic question that does not necessarily demand an answer. The last Poem, in A-flat major, is profoundly Latvian – the piece is simple, comforting and warm like a lullaby. The whole set was premiered by the composer in Riga on August 31, 1918.

The Four Capriccietti (1946–1949) represent a somewhat cryptic genre in Kalniņš' piano music. It is believed that he deliberately chose a specific but comparatively neutral form for his creative ideas that could not be put into programmatic context. There are elements of dances and novelettes in all capriccietti. Occasionally their textures and intonations resemble Max Reger's humoresques or Johannes Brahms's capriccios. Here the composer boldly explores fresh means of musical expression, raising the roles of modulations and tonal instability to an almost absurd level, yet maintaining a clear-cut form.

The Album For the Youth (1913) is the first-ever set of children's pieces written by a Latvian composer. This album, inspired by Robert Schumann's *Album für die Jugend*, Op. 68, consists of simple and sincere musical scenes. In 1914 composer Jānis Zālītis wrote in the *Ventspils Review*: "The main purpose of this cycle is: to make the music of our homeland accessible to each and every music lover, with or without special musical training." This set quickly became very popular, and two editions were promptly sold out. *Little Song*, *At a Brook* and *Ye Olde Kokle Player* (1949) were a late addition to the set, published separately. In a simple yet elegant and articulated manner, the experienced and wise composer harmonises a children's song, in a virtuosic, complex and musically illustrative way imitates a babbling brook, and expertly imitates the sound of the Latvian folk instrument kokle as an arpeggio accompaniment to an old man's tale.

Toms Ostrovskis began piano studies at Emīls Dārziņš Secondary Music School, actively participating and winning prizes in international competitions and festivals. He graduated Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music (JVLMA) in 2002 and continued his studies on full scholarship at Guildhall School of Music and Drama under Ronan O'Hora, where he obtained Master of Music in Performance Degree and an Advanced Instrumental Studies Diploma; from 2005 to 2007 he was a fellowship student and worked on his doctoral thesis, analysing advanced methods of piano teaching.

During studies, Toms Ostrovskis participated in many international competitions and masterclasses, learning from various renowned artists-teachers, such as David Dubal, Joseph Banowetz, Christopher Elton, Joan Havill, Sergei Babayan, John O'Connor amongst others. He has appeared with the Latvian National Symphony Orchestra, Bucharest Radio Orchestra, Sidcup Symphony Orchestra, St. John's Chamber Orchestra, and other collectives. He was a finalist of European Broadcasting Union Radio Competition "New Talent" (Bucharest) and Guildhall Gold Medal Competition (London), prizewinner of International Jāzeps Vītols Piano Competition (Latvia), recipient of Myra Hess Awards and Yamaha - Kemble UK Scholarship Award.

Since 2007 Toms Ostrovskis is a member of the Piano Department of JVLMA. He has led masterclasses in Latvia, Lithuania, Estonia, Finland, Italy, Great Britain and other countries, and frequently participates in various solo and chamber music projects in Latvia and abroad. Toms Ostrovskis has made numerous recordings for the Latvian Radio 3 "Klasika". He is a member of the Latvian Piano Teachers Association since 1998, representing Latvia in festivals and conferences across Europe. In 2007 he became actively involved in the Innovative Conservatoire (ICon) project - an international collaboration to stimulate knowledge exchange, innovation and reflective practice in Conservatoires. Since 2018 he is the Head of Performing Arts Department at JVLMA.

Viena zeme, viena saule,
Nevienāda pasaulīte,
Citam zelts, sudrabiņš,
Citam spieķis rociņā.
/Latviešu tautasdziesma/

Albuma centrālie skaņdarbi tapuši sarežģītā laikā. Latvija karadarbības rezultātā zaudē pusi iedzīvotāju, vairākus gadus dzimtenes smilgas asinīm slaka tūkstoši latviešu. Krievu, vācu, latviešu frontes uz mazās Latvijas saduras, sveši kungi bez žēlastības min Latvijas zemi, taču Alfrēds Kalniņš gan dzimtenē, gan trimdā saglabā izteikti latvisku izteiksmes veidu. Iedvesmojoties no dažādām kultūrām, viņš tomēr nezaudē dzimtās saknes. Šādu personību radītas kultūras vērtības glabājamas un godājamās vēl simtu gadu!

Latviešu komponista, ērģelnieka, pianista, mūzikas kritiķa un diriģenta Alfrēda Kalniņa (1879-1951) radošo aktivitāšu ģeogrāfija ir visai plaša. Dzimis Cēsīs, pirmo muzikālo izglītību guvis Cēsīs un Rīgā, turpinājis studijas Pēterburgas konservatorijā, strādājis Sv. Nikolasa baznīcā Pērnavā, Liepājas Sv. Annas baznīcā, kara gados darbojies Tērbatā, pēc Latvijas neatkarības iegūšanas kļuvis par rīdzinieku, paspējot būt gan Izglītības ministrijas Mākslas departamenta nodaļas vadītājs, gan Sesto dziesmusvētku virsdiriģents. Sešus gadus pavadījis Ņujorkā, ASV, strādājot kā kordiriģents, brīvmākslinieks un pedagogs, pēc tam Rīgā bijis ērģelnieks un komponists, kā arī četrus gadus – Latvijas konservatorijas rektors.

Pasaules pilsonis Alfrēds Kalniņš jūsmo par Anatolija Ļadova un Aleksandra Skrjabinu daiļradi, apbrīno Rihardu Štrausu, dziļi ciena Sergeju Rahmaninovu, ierindojoš viņu savu elku katalogā tūlīt aiz Modesta Musorgska un Aleksandra Borodina. Aizstāv Klodu Debisī no perifēriālu tradicionālistu kritikas. Par tiem, kuri domājas saskatām Šēnberga ietekmi uz viņa skaņdarbiem, Kalniņš draudzīgi nosmīn. Intelīgentais, izglītotais un izsmalcinātais mūzikas pazinējs savā žurnālistikas praksē velta īpaši siltus vārdus vienkāršiem tautasdziesmu vakariem un visu Latvijā dzīvojošo nāciju tautas mūzikai. Taču pēc komponista atgriešanās no Pēterburgas, viņa bērnības draugs un radošā "sirdsapziņa" Emīls Dārziņš raksta: "Alfrēdam Kalniņam, kurš līdz šim bija stāvējis nost no latviešiem vairāk nekā jebkurš cits jauns censonis, radās sirsnīga vēlēšanās palikt par īstu latvieti, strādāt priekš latviešiem, tapt par latvisku komponistu, atrast savu, īpatnēju, latvisku muzikālu izteiksmi."

Ražīgākā 20. gadsimta sākuma latviešu komponista spalvai pieder vairāk nekā 900 skaņdarbu – viņš pazīstams kā latviešu nacionālās operas pamatlicējs, vairāk nekā 250 solodziesmu autors, virtuozu ērģeļdarbu un brīnišķīgu kormūzikas opusu radītājs. Taču daiļradi kā sudraba stīga caurvij darbi klavierēm. Jau pirms došanās uz Pēterburgu Kalniņš sapratis, ka "negrib tēlot vienu no jaunajiem lauvēniem, kuri kāpj uz skatuves, lai, cirzdamī nagus klaviatūrā, atstātu iespaidu uz bijīgajiem klausītājiem zālē". Lielākā daļa viņa klavierdarbu ir noskaņu miniatūras, tomēr pārsteidzoši, cik jūtīgi komponists tajās tver un fiksē laikmeta dzīves aktualitātes – šajā ziņā viņš latviešu skaņražu vidū ir unikāls.

Septiņi skaņdarbi (1913-1915) tapuši Kurzemē. 1913. gada sākumā Kalniņš piecus mēnešus smagi slimu, iemantojot organisku sirdskaiti, taču, neskatoties uz to, aktīvi komponē. Uzturoties Grobiņas apriņķa Virgas skolā, kurai vienā pusē vējdzirnavas, bet otrā mežs un birtāla, Kalniņš raksta operas "Indulis un Ārija" pirmo cēlienu ar Raiņa libretu, kora dziesmas un miniatūras klavierēm. Krājuma pirmais skaņdarbs "Pie drauga kapa" veltīts Kalniņa sirdsgudrā laikabiedra Emīla Dārziņa piemiņai – 1913. gada 15. maijā komponists šo vienlaikus traģisko, bet apcerīgi gaišo darbu atskaņo E. Dārziņa pieminekļa atklāšanā. Seko pacilājoša un svinīga "Albuma lapiņa", veltīta mākslu mecenātam Augustam Dombrovskim, kura

vadībā 1913. gada septembrī pabeigta un ekspluatācijā nodota Vecmīlgrāvja kultūras pils "Ziemeļblāzma" – ēka, kas kļūst ne tikai par vienu no ievērojamākajiem kultūras un izglītības darba centriem Rīgā, bet visā Latvijā. Jau vēlāk, 1915. gadā, droši vien atceroties tumšos vakarus Pērnavā, Kalniņš sacer miniatūru "Rudeņa pievakarē", kuru velta savam draugam, igauņu komponistam, mūziķim un mūzikas kritiķim Aleksandram Letem. Harmonijas procesu un intensitātes ziņā šajā darbā jūtama izteikta Makša Rēģera mūzikas ietekme, kuru Kalniņš padziļināti studējis gadsimta sākumā. Ciklu turpina un noslēdz četri Muzikāli momenti, krāsaini un izteiksmīgi darbi - pēdējais no tiem veltīts Rainim viņa 50. gadu jubilejā. Šis Muzikālais moments spilgti ilustrē Kalniņa nacionālo rakstības veidu un droši vien sasaucas ar komponista viesošanos pie Raiņa un Aspazijas Kastaņjolā 1914. gadā, kur dižgari strādājuši pie operas "Indulis un Ārija" partitūras.

Septiņas poēmas (1917-1918), lai gan komponētas drīz pēc Septiņiem skaņdarbiem, savā izteiksmībā ir ievērojami sarežģītākas. No 1915. līdz 1918. gadam komponists dodas bēgļa gaitās, pārlaižot Pirmo pasaules karu Tērbatā. 1916. gadā viņš ceļo pa Krieviju kā ērģelnieks un koncertmeistars. Pēc komponista atgriešanās Liepājā, Kārlis Skalbe raksturo viņa koncertu sekojoši: "Dzied jūras, dzied vētras nesti padebešu kori un maigas, samtainas nakts bezgalība. Dzied koku galotnes vējā, puķes uz ežmaļiem ar savu spožo saules krāsu un kāda salda zuzēšana, kas iet no viena zemes gala līdz otram kā pasaules elpa. Beidzot arī pati zeme, kurai nav balss, nevar atturēties un kļūst toņos dūc līdzī." Poēmas nav programmatiskas, taču komponists, šķiet, ietērpj mūzikā ļoti daudzveidīgus iespaidus. Ciklu atklāj Poēma Re mažorā, īsa un gaiša, apcerīgi tautiska, bet smalki harmonizēta. Otrā Poēma paralēlajā si minorā ar plašo vidusdaļas melodiju un virtuozu, vētrains kreisās rokas partiju atsauc atmiņā Kalniņa iecienītās Rahmaninova etīdes-gleznas. Trešās Poēmas Solbemel mažorā melodijas ērģeļpunkts, pavadījuma harmoniju iekrāsots, trijdaļu formas malējās daļās šķiet veidojam reminiscenci par skaistāku un mierīgāku laiku, bet volante vidusdaļa ir Kalniņa radošās enerģijas sprādziens, lidojums caur ērkšķiem uz zvaigznēm. Seko Poēma fadiēz minorā – valša malējo daļu dūmakainās harmonijas, iespējams, saistās ar komponista naksnīgo nīkšanu Pēterburgas Kīna kroga "mūzikas istabā" studiju gados, kopā ar Emīlu Dārziņu un viņa krievu un igauņu draugiem; dekadenti nihilistiskajā materiālā pa brīdim iemirdzas latviski svaigas kormūzikas intonācijas, bet vidusdaļas valsis izskan kā atmiņas par aizgājušajiem Šopēna laikiem, vietumis harmonijās draudzīgi pasmaidot par žanra kanoniem. Savukārt Poēma Fadiēz mažorā nevilnotā sirsnībā apvieno latvisko izteiksmību un Sergeja Rahmaninova mūzikai raksturīgo faktūru, izteiksmībā tuvinoties 6. variācijai no viņa "Variācijām par Šopēna tēmu" op.22. Sestā Poēma dodīez minorā iezīmē Kalniņam raksturīgo paņēmienu, vienu otram pretstatot divus akordus – kā jautājumu, uz kuru atbilde varbūt nemaz nav nepieciešama. Ciklu noslēdzošās Poēmas Labemel mažorā tematisms ir izteikti tautisks – skaņdarbs ir vienkāršs, mierinošs un gaišs kā šūpuļdziesma. Ciklu pirmo reizi komponists atskaņojis 1918. gada rudenī Rīgā.

Četri kapričeto (1946-1949) pārstāv grūti atšifrējamu žanru Alfrēda Kalniņa klaviermūzikā. Šķiet, viņš izraudzījies specifisku, samērā neitrālu formu, kurā iespējams izteikt muzikālās idejas, kurām neatrodas vieta programmatiskas ievirzes mūzikā. Visi kapričeto ir tuvi gan dejām, gan noveletēm, reizēm intonatīvi un faktūras ziņā atgādinot Makša Rēģera humoreskas vai Johannesa Brāmsa kapričo. Nenoliedzami komponists šeit tiecas pēc jaunas izteiksmības, gandrīz līdz absurdam kāpinot modulāciju un tonālas nenoturības nozīmi.

Albums “Jaunībai” (1913) ir pirmais latviešu klaviedarbu krājums bērniem. Skaņdarbu cikls nepārprotami sasaucas ar Roberta Šūmaņa “Albumu jaunatnei” op.68, tas veido pievilcīgu, bet tehniski un muzikāli vienkāršu žanra ainiņu kopu. Mūzikas kritiķis Jānis Zālītis 1914. gada pavasara rakstā “Ventspils Apskatā” norāda: “Cikla galvenais mērķis pastāv še taisni iekš tam: katru mūzikas interesentu, vai nu tam speciāli centieni vai ne, ievest arī savas dzimtenes skaņu pasaulē”. Šim Alfrēda Kalniņa “bestselleram” pilnībā izpārdoti divi metieni. Diskā ietverti trīs skaņdarbi “Dziesmiņa”, “Pie strauta” un “Vecais koklētājs” (1949) ir vēlīns papildinājums šim albumam, kurš ticis izdots atsevišķi. Pieredzējušais komponists vienkārši, bet tajā pašā laikā eleganti un artikulēti harmonizē bērnu dziesmiņu, tehniski komplicēti, taču muzikāli ilustratīvi ataino strauta čalošanu, un lauztu akordu arpeggio faktūrā izcili tēlo kokles skanējumu.

Pianists **Toms Ostrovskis** klavierspēli mācījies pie Anitas Pāžes, Teofila Biķa, Jura Kalnciema un Ronana O`Horas, studējot gan Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā (JVLMA), gan arī Londonas Gildholas Mūzikas un drāmas skolā (GSMD). Profesionālo meistarību cēlis meistarkursos Anglijā, Portugālē un Francijā pie tādiem pasniedzējiem kā Deivids Dubals, Džulians Mārtins, Kristofers Eltons, Sergejs Babajans, Džons O`Konors, Pols Luiss, un citi. Guvis stipendijas un balvas konkursos Latvijā un ārvalstīs, piedalījies Liepājas Pianisma Zvaigžņu festivālos un muzicējis ar dažādiem orķestriem. Toms Ostrovskis aktīvi darbojas arī kamerģimnāzijā – kopš 2010. gada ir izpildītājmākslinieku platformas Amber Coast Artists mākslinieks. No 2007. gada Toms Ostrovskis ir JVLMA Klavieru katedras docētājs. Sniedzis klavierspēles meistarklases Itālijā, Igaunijā, Lietuvā, Lielbritānijā, Somijā, Islandē, Zviedrijā un citviet. No 2007. gada ir "Inovātīvās konservatorijas" (ICON) biedrs un sadarbībā ar Eiropas augstskolu docētājiem īsteno darbu pie jauniem zināšanu apmaiņas modeļiem, instrumentu spēles metodikas un studentu pašanalīzes tehnikas jautājumiem. Vairāk nekā 20 gadus ir Latvijas Klavieru skolotāju asociācijas biedrs, ar priekšnesumiem un lekcijām Latviju pārstāvējis Eiropas Klavieru skolotāju asociācijas konferencēs Kiprā, Norvēģijā, Austrijā, Lielbritānijā, Portugālē, Islandē un citās valstīs.